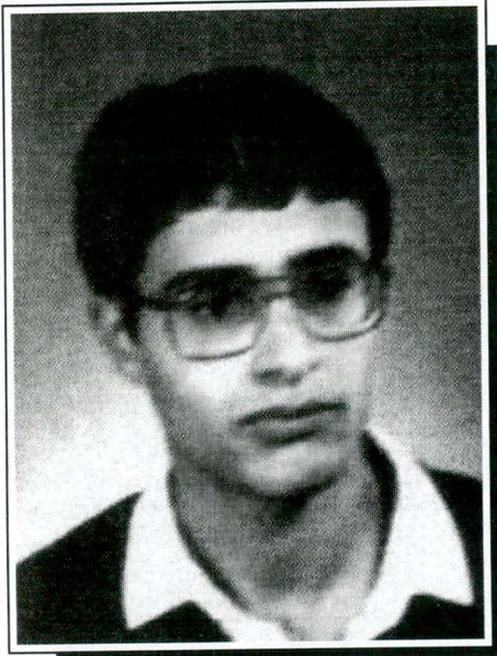

מדמון עמיר ז"ל

מדמון עמיר ז"ל
בן 21 בנפלו

בן שרה וסעדיה

נולד בחדרה

ב-ח' באב תשכ"ד, 17/7/1964

התגייס ב-פברואר 1983

נפל בעת שירותו

ב-כ"ד באדר א' תשמ"ו, 5/3/1986

שרת במשטרה הצבאית

נקבר בחדרה

הותיר הורים, שני אחים ואחות

קורות חיים

בן שרה וסעדיה. נולד ביום ח' באב תשכ"ד (17.7.1964) בחדרה. עוד בהיותו תינוק בעריסתו ניכרה בו חוכמתו. עם כניסתו לגן-הילדים, הבחינה הגנתת שלו בדברים יוצאי-דופן בעיסוקיו ובמשחקיו, והביעה לא-אחת את התפעלותה והתרשמותה ממנו. הוא עסק בעיקר במשחקים הדורשים מחשבה וריכוז רב.

עמיר למד בבית-הספר היסודי הממלכתי-דתי 'ביל"ו' בחדרה. במשך שנות לימודיו הראשונות התגלה כילד מחונן וציוניו היו גבוהים. עמיר גילה כישרון מיוחד בציור ומורי בית-הספר הסתייעו בו בהכנת כרזות. בכיתה ז' הועבר על-ידי האגודה לקידום החינוך, במסגרת התוכנית לטיפוח ילדים מחוננים, למכינה במדרשיית 'נעם' בקריית הרצוג, בכפר סבא. גם שם בלט בכישוריו הרבים ובציוניו הגבוהים. את לימודיו התיכוניים השלים במדרשיית 'נעם' בפרדס חנה, שם ספג את חינוכו המעולה. הוא היה בין התלמידים הבולטים ועזר לתלמידים שהתקשו בחומר הלימודי. באותן שנים נרשם ללימודי גרפיקה במכוונים האמריקניים בתל אביב. היה חניך תנועת בני עקיבא וחבר פעיל בה, תחילה כמדריך ותקופה קצרה כרכז סניף בחדרה. בתום לימודיו הצטרף לגרעין דתי-תורני, שהיה מיועד לשרת בנח"ל והיה מסונף למושב יונתן ברמת הגולן.

בראשית פברואר 1983 החל את שירותו הצבאי בנח"ל. לאחר תקופה קצרה פרש מהגרעין והוצב לשרת ביחידה של המשטרה הצבאית, כמדריך כלואים בכלא הצבאי במגידו. עמיר עשה את עבודתו במסירות רבה וללא התנשאות. משם יצא לקורס קצינים ובסיומו שב ליחידתו. עמיר היה בחור תוסס, מלא מרץ, חדווה והרבה שמחת חיים. הוא מצא את עצמו

מדמון עמיר ז"ל

בכל מקום והשתלב יפה בכל חברה שנקלע אליה. ביום כ"ד באדר א' תשמ"ו (5.3.1986) נפל עמיר בעת שירותו, בתאונת-דרכים שהיה מעורב בה. הוא הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בחדרה. הותיר אחריו הורים, שני אחים ואחות - בועז, איתן ודקלה.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "עמיר שירת ביחידתנו תקופה ארוכה ועסק באחד התפקידים הקשים בחיל, טיפול וקשר עם היקר מכל והוא האדם. תכונותיו וגדולתו של עמיר היו בכך שתמיד חיפש ושאף לעזור, לסייע ולפתור בעיותיהם של רבים מן החיילים שהיו מופקדים בידיו. עמיר היה חלק חיוני מחיי היחידה, בכל מקום הטביע את חותמו, בחיוך ובנועם הליכות, בהרבה חום וחיבה לכל אחד ואחד, בכל אשר הוא אדם". אל משפחתו נשלחה תעודת הוקרה וכבוד לזכרו, חתומה בידי ראש אכ"א. עלים לזכרו הוצאו על-ידי עיריית חדרה - 'בכל מאודם'.

מתוך שיר שכתבה אימו לזכרו: "איך הלכת בלי שוב / השארתנו מאחור / איך צעדיך וקולך הרם, המתגלגל / מבטך החכם ועיניך הגדולות... בוהים ותוהים אנו בצערנו העמוק / האמונה - שתחת כיסא הכבוד משכנך, / היא הנותנת לנו את הכוח להמשיך את החיים ולעמוד".

מתוך שיר שכתבה אחותו דקלה: "תמונות בר המצווה, החגיגה הגדולה / דאגנו לצלם ותהינו, / מדוע נשרפו התמונות - לא הבנו / כנראה - היה זה רמז לבאות - ולא ידענו". דברים מתוך מכתב שכתב לזכרו אחיו איתן: "...פעם, לפני גיוסי, ישבנו שנינו ודיברנו שיחה מלב אל לב... ואתה כמו תמיד הרגעת, השרית בי ביטחון ואמונה ביכולתי ובחוסני הנפשי והוספת לבסוף: 'אמנם לא תאומים אנו, אני אחיך הגדול, אך הבטח לי שלעולם לא תראה בי אחיך הגדול אלא חבר ואח... ותמיד אנהג בך מנהג של חברות...' ואני שתקתי, ואתה צחקת ואמרת 'תבטיח לי, ואני - הבטחתי'".

עמיר מדמון

עמיר, בנם של שרה וסעדיה, נולד בחדרה ביום ח' באב תשכ"ח

(17-07-1964). עמיר למד בבית הספר הממלכתי דתי "בילר"

עד לכתה ו'. בכתה ז' עבר ללמוד, במסגרת התכנית לטיפוח

ילדים מחוננים, בחטיבת הביניים הארצית של מדרשיית נועם,

"קרית יעקב הרצוג", בכפר סבא. את לימודיו התיכוניים

השלים במדרשיית "נועם" בפרדס חנה.

עמיר היה חניך תנועת "בני עקיבא" וחבר פעיל בה - כמדריך

ותקופה קצרה אף כרכז הסניף בחדרה.

את שירותו הצבאי החל בגרעין נח"ל תורני. לאחר תקופה

קצרה עזב את הגרעין ועבר לשרת ביחידת המשטרה הצבאית.

הוצב לשמש כמדריך כלואים בכלא הצבאי במגידו, ולאחר

שסיים קורס קצינים חזר לשרת בכלא כסמ"פ.

ביום כ"ד באדר א' תשמ"ו (05-03-1986) עמיר נהרג בתאונת

דרכים ליד קיבוץ דברת.

עמיר מדמון

ל ד מ ו ת ו

עמיר היה נער מבריק בלימודים ובעל יכולת אינטלקטואלית רבה. עם זאת, לא התנשא על חבריו, אדרבא, היה מלא רצון לעזור לחבריו בכל ענין ובכל אתר, וכל זאת בשקט ובענווה. גישתו זו אל הזולת היא אשר הביאה להכוונתו אל היחידה שדרשה הרבה התמסרות. ביחידה זו עסק עמיר בדבר היקר ביותר שיש לצה"ל - האדם. ואמנם, בתוך זמן קצר הפך עמיר להיות חלק מרכזי בחיי היחידה והטביע בה את חותמו. הוא חיפש לפתור בעיותיהם של החיילים שהיו תחת פיקודו ותמיד מצא לכך את הזמן. והכל - בחיוך ובנועם הליכות, בהרבה חום וחיבה לכל אחד ואחד, לכל אשר הוא אדם.

"להורי סגן עמיר ז"ל,

הנני מביע צער ויגון בשמי ובשם כל חיילי היחידה. אנו משתתפים בצערכם ובאבלכם הכבד על מות בנכם היקר עמיר ז"ל, אשר נספה בתאונת דרכים בכ"ד באדר א' תשמ"ו

עמיר מדמון

בעודו באיבו.

סגן עמיר שירת ביחידתנו תקופה של שלוש שנים ושימש באחד
התפקידים הקשים בחיל המשטרה הצבאית. הוא טיפל בדבר
היקר מכל - האדם.

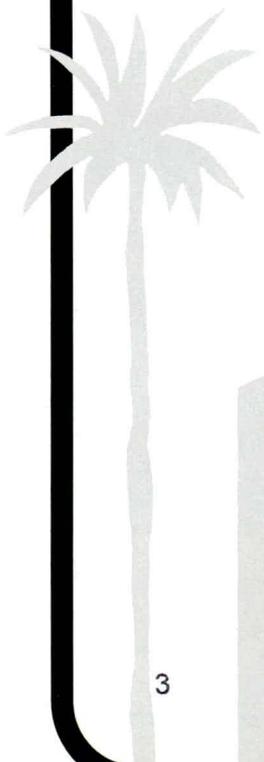
גדולתו של בנכם, סגן עמיר ז"ל, היתה בחפשו תמיד לעזור,
בשאיפתו לסייע לפתור את בעיותיהם של חיילים רבים שהיו
תחת פיקודו. והוא תמיד מצא לכך את הזמן. עמיר היה חלק
חיוני ביחידה. בכל מקום בו היה - הטביע את חותמו. ואין
הדעת משגת את המציאות המרה.

מי יתן ותאזרו כוח. אין אתם לבד. אנו זוכרים את
עמיר ז"ל ודמותו תהיה תמיד נגד עינינו.

יהיה זכרו ברוך.

זבולון פרטוק, רס"ן

מפקד היחידה

עמיר מדמון

"לבן האהוב,

איך הלכת בלי שוב.

השארת אותנו מאחור

חסרים לנו צעדיך הגדולים

וקולך הרם והמתגלגל.

מבטך החכם ועיניך הגדולות

בוהים ותוהים אנו בצערנו העמוק.

לולא האמונה שאתה תחת כסא הכבוד

זה נותן לנו להמשיך את החיים ולעמוד"

אמא המתגעגעת והאוהבת

מאד מאד של עמיר

עמיר מדמון

לחיות אחרי.....

אנחנו הנושאים את הכאב

אנחנו הנושאים את האובדן

לנו החיים כבדים מנשוא

כמשא כבד על גב כפוף

וההליכה איטית איטית

ונדמה כי כל רגע

עומדות הרגליים לכשול

אומרים - הוא הלך.....

אומרים - היה נער.....

אומרים - הפסיד החיים....

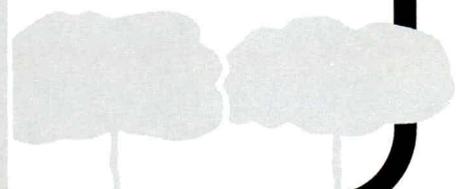
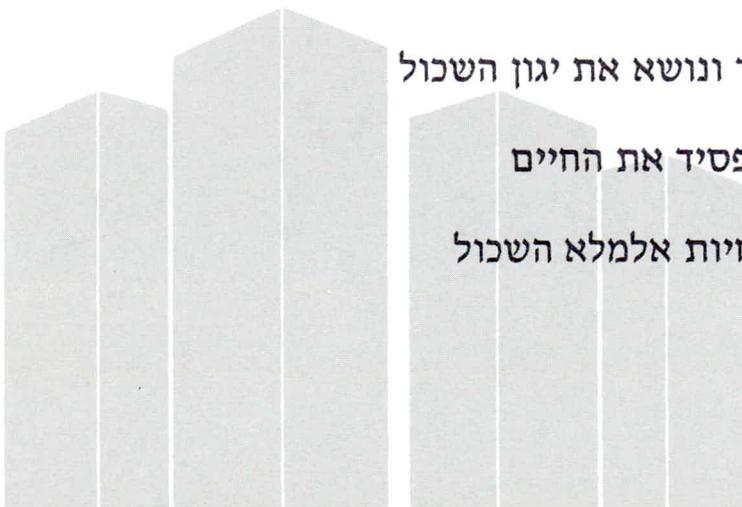
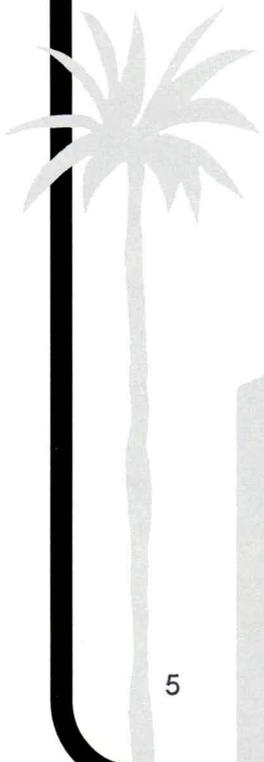
ואני חושבת מי כאן המפסיד

היש מרוויח ומפסיד בכלל?

הרי זה שנותר ונושא את יגון השכול

אולי הוא המפסיד את החיים

שיכול היה לחיות אלמלא השכול

עמיר מדמון

אילולא המשא הכבד הזה, היומיומי

שנדמה לפעמים שדי!

אי אפשר! אי אפשר יותר לשאת!

ואתה אחי יושב שם במרום

מסתכל עלינו בשטח ומחיך

את חיוכך הכובש, צוחק ואומר

מה איתכם, למה מסכן? למה הפסיד?

הרי קצרה דרכי - אל חיי הנצח....

ואני אמרתי אותו יום ארור.....

באת, התקשרת, נסעת,

כך, כל כך מהר...

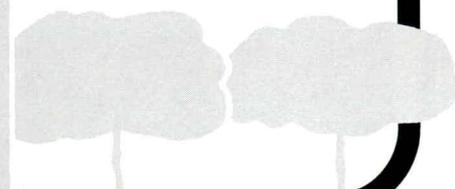
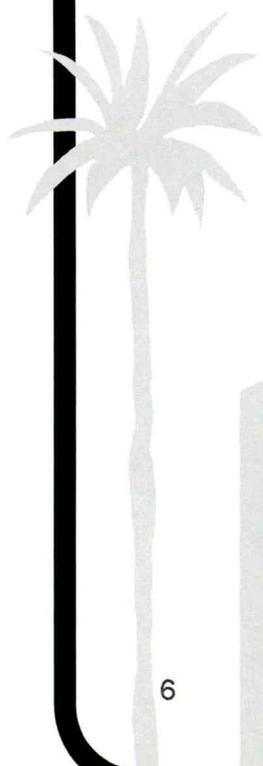
ובערב, בערב הגיעה הבשורה המרה:

"אחיך נהרג" - כך בשתי מילים...

הודיעו, סיכמו 21 שנות חיים.

חיים קצרים וצוהלים, מלאי שמחת חיים.

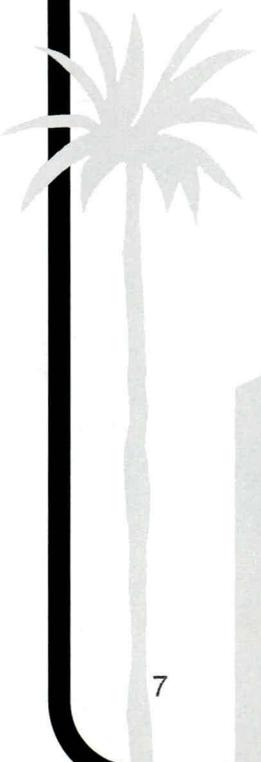
ואני אמרתי "לא יכול להיות!"

עמיר מדמון

רק הבוקר הוא היה כאן, הוא דיבר איתי
כל כך מתאים לך להעלם כך.
מהר, הכל אצלך רץ קדימה...מהר...
ואולי ידעת, שהחיים כה קצרים וצריך להספיק
רק למה לא שיתפת אותנו,
לפחות שהיינו מוכנים נפשית
ואז אולי היינו מתגברים
ביתר קלות על ההלם,
על המכה, על האובדן
שעד היום קשה לנו להתמודד איתו.

עמיר מדמון

לו יכולת....

לו יכולת לראות את ההלוויה שלך

לו יכולת לראות את המנחמים הרבים

לו יכולת לשמוע את הסיפורים אודותיך,

סיפורים - לא הספדים.

היית ודאי גאה,

היית ודאי חושב

מה? כזה אני? כזה הייתי?

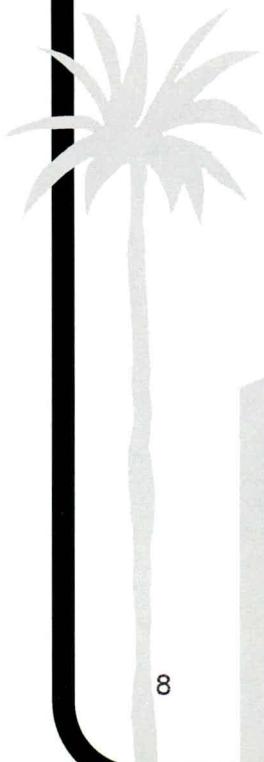
כל כך הרבה אהבה, חום והערכה

מחברים, חניכים, מורים, משפחה ומי לא?

כל כך הרבה ליוו אותך בדרכך האחרונה

כל כך הרבה באו לנחם אותנו,

כאילו בכלל יש נחמה....

עמיר מדמון

תמונות ש"נשרפו"

תמונות בר-המצווה

בחגיגה הגדולה

דאגנו לצלם וציפינו

למה ציפינו? - לא נדע,

אולי למזכרת מחגיגה אחרונה

לא נותרה לנו תמונה אחת למזכרת

כאילו היתה זו קללה מכוונת.

האם היה זה רמז לעתיד

ולא ידענו.

מדוע נשרפו התמונות, תהינו

והלא דאגנו, צילמנו ורצינו

שמעט מזכרת מחגיגת הבר-מצווה

תשאר לנו.

עמיר מדמון

”בע”ה יום שני, כ”ה חשון התשנ”ה

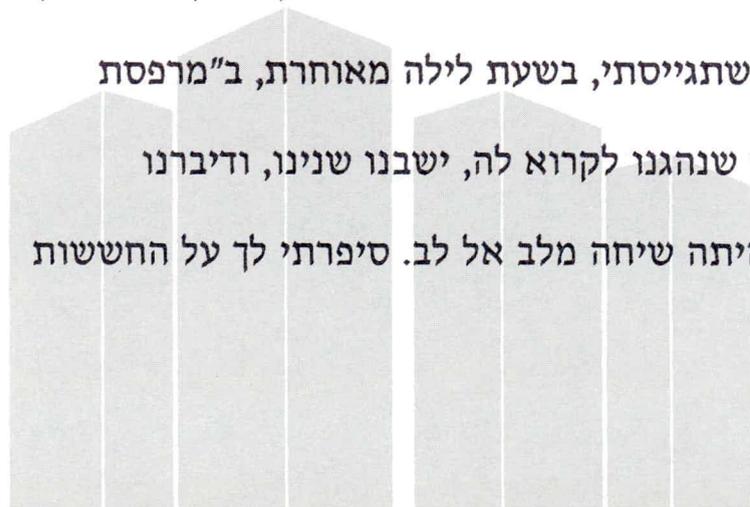
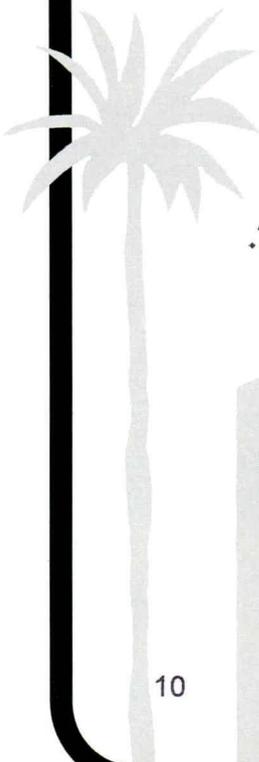
מכתב לאח

עמיר יקר!

שלום. נו, בעצם פתיחה שגרתית מדי למכתב כה חריג כזה, מכתב שכותבים בעצם לאדם שאתה מרגיש כל כך קרוב בכל רגע מחייך ועם זאת רחוק כל כך. מכתב לזה שאתה יודע ובטוח שלעולם לא תקבל ממנו תשובה, אך הצורך לכתוב אליו ולדבר עימו חזק הוא ממכל הגיון כלשהו.

מה אספר ואחדש לך, שגם אחרי יותר משמונה שנים שחלפנו, עת הלכת מאיתנו לבלי שוב, עדיין שותת הפצע וזורם הכאב. שגם היום ברגעי עצב ושמחה, ברגעי אושר וחרדה, עדיין נזכר אני בך, במבטך, בחיוכך, במילות ההרגעה שלך, בצחוקך המתגלגל ובתחושת הרוגע והבטחון שהקרנת סביבך.

פעם, לפני השתגייסתי, בשעת לילה מאוחרת, ב”מרפסת העגולה” כפי שנהגנו לקרוא לה, ישבנו שנינו, ודיברנו ארוכות. זו היתה שיחה מלב אל לב. סיפרתי לך על החששות

עמיר מדמון

והלבטים שמלווים אותי בזמן האחרון, על הדרך הקשה שמצפה לי, על הרצון להתקבל לקורס חובלים, על הפחד מכשלון, על הקשר עם ההורים, ואתה כמו תמיד, הרגעת, השרית בטחון ואמונה ביכולת שלי ובחוסני הנפשי, והוספת לבסוף: "אמנם לא אחים תאומים אנחנו, אני למעשה אחיך הגדול, אבל הבטח לי שלעולם לא תראה בי אח גדול אלא חבר ואח שתמיד תוכל לבוא אליו לספר, להתייעץ ולהשתפך ואפילו להתלבט, ותמיד אנהג בך מנהג של חברות, אבין, אקשיב, אתמוך וגם קצת אתייעץ." ואני שתקתי, כי היה זה חריג לשמוע דווקא מילים רציניות שכאלו, התרגשתי. ואתה, דחקת: "תבטיח לי" ואני - הבטחתי.

דע לך, אח יקר, שאיננו עימי עוד, שמשפט זה נתן לי הרבה כח וחוסן נפשי לעמוד בהרבה בעתיד, ואולי היום ועכשיו זה הזמן להודות לך על על עזרתך עם משפט פשוט ורגיש זה.

אתה בטח יודע שסיימתי קורס חובלים בהצטיינות, כמו

עמיר מדמון

שכל כך רציתי. עמדתי אז זקוף וגאה מול ראש המטה הכללי של צה"ל, הישרתי מבט קדימה, וראיתי את אמא ואבא וכל המשפחה היושבים ממש מולי, מתלבטים ונבוכים, הלבכות או לשמוח, להיות גאים או כואבים, דמעות בעיניהם. לרגע רציתי לבכות בקול קורע לב, הרגשתי ממש דמעות בעיניים, ולפתע החלתי פשוט לדבר איתך, בלא קול. הרמטכ"ל שואל ואני עונה, אבל בתוכי אנחנו פשוט משוחחים ושומע אני אותך מלא בגאווה ושמחה.

אז אולי בשם אותה בקשה שלך, אז ושם ב"מרפסת העגולה", אני אספר לך, שאמא ואבא כבר סבא וסבתא, ושאתה למעשה, דוד, ושלעולם לא שכחונך ולו אף לרגע. בכל השמחות אתה תמיד עימנו, צוחק במלוא הפה. וכמובן, גם ברגעים הקשים. כולנו האחים למדנו, התקדמנו, "הסתדרנו", כמה צחקנו על כך שנינו, ולכולנו משפחות נהדרות, ועד כמה שזה נשמע מוזר, אבל הדבר היחיד שמונע מאיתנו להרגיש שהכל מושלם וטוב זה אתה... כמה אירוני דווקא השמח האופטימי

עמיר מדמון

והלא דואג יותר מכולנו. ואולי גם בשם אותה בקשה אספר לך
שיותר כבר אי אפשר לשמוח עד הסוף, ואי אפשר שלא להזכר
בך כל לילה לפני השינה, ושמשהו נעקר מתוכי, שמאותו יום
נורא ואיום חלק ממני התבגר טרם עת. שמחת חיים שנקטעה,
חלק שבק חיים.

בעצם לשם מה צריך לספר לך, אתה הרי יושב אי שם
במרומים ומתבונן בנו, כך אנו מאמינים. הרי אמונה זו היא
הנותנת לכולנו ובעיקר לאמא ואבא כוח להמשיך ולחיות
לצחוק ולשמוח וגם לבכות ולדמוע. אתה הרי רואה שם מלמעלה
טוב יותר מכולם, אם ואב גיבורים, חדורי אמונה ותקווה.
שכל יום - מלחמה היא עבורם, קרב בין הרגש להגיון, בין
התקווה לתבוסה, בין האושר לכאב. שמור עליהם שם מלמעלה,
התפלל בעצם, תן להם את מבוקשם, הפוך עליהם את שארית
חיהם לטוב.

אני, כנראה, אמשיך לדבר אליך כל יום לפני השינה,
להזכר בך עם חיוך קל על שפתיי, כי הרי אף פעם לא נפרדת

עמיר מדמון

ממני בכעס או בכדרות, תמיד זה היה בחיוך או בצחוק,
בבדיחה שנונה או בהלצה. תמיד, חוץ מאותה פעם אחרונה שבה
עזבת ואפילו לא נפרדת.

איך אפשר לסיים כזה מכתב לחבר ואח, שהיה כל כך
קרוב והיום הוא כל כך רחוק. מה אפשר לקוות ולייחל, הרי
את מה שארצה יותר מכל אי אפשר לקבל, אז אסיים בשיר
קטנטן שפעם קראתי והתאמתי אותו לצרכיי...

אף כי אנו נמצאים

הרחק זה מזה

אני תמיד משוחח איתך

במחשבותיי

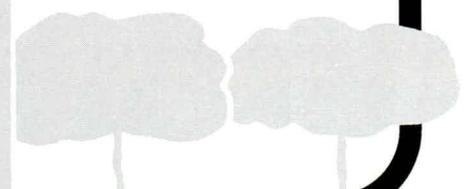
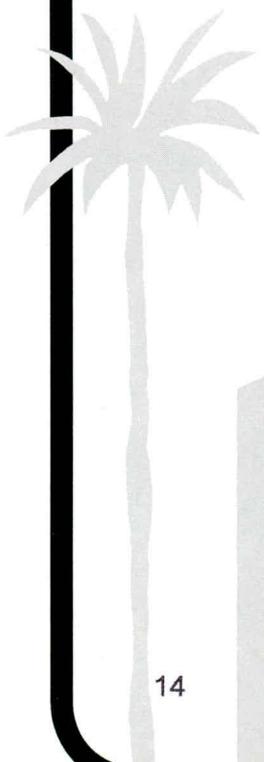
ורואה אותך

בחלומותיי

זה כלל לא משנה

שאין אנו ביחד

כי קשר הדם והחברות שלנו

עמיר מדמון

חלקם כה רב

בחיי

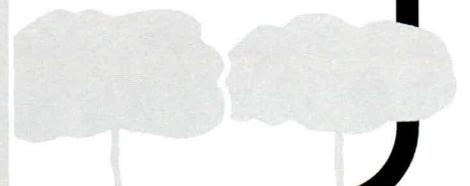
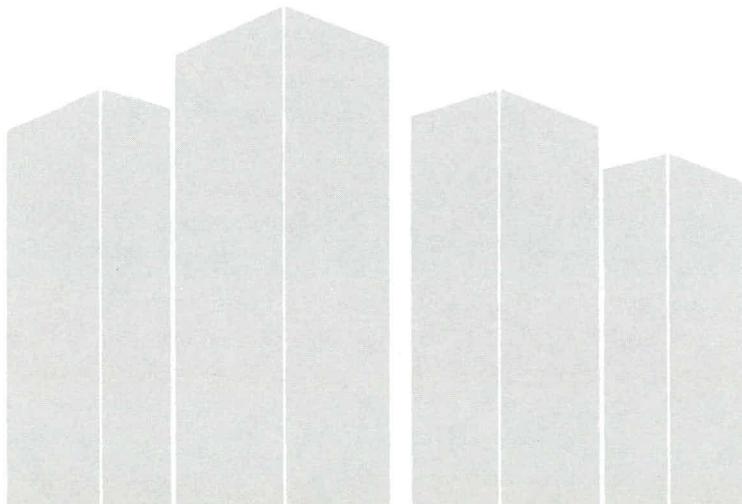
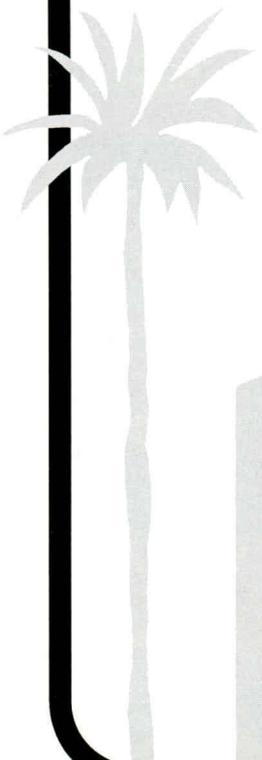
וכל עוד אני יודע

שאתה מאושר באשר הינך

אני, אף אני, מאושר."

מתגעגע,

אחיק הקטן

יד לבנים - חדרה

עמיר מדמון
בן שרה וסעדיה מדמון

17/07/64

ח' באב תשכ"ד

נולד ביום

05/03/86

כ"ד באדר א' תשמ"ו

נפל ביום